

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΘΗΝΑΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΑΘΗΝΑΙ 5 ΜΑΪΟΥ 1896

26

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Η ΣΤΕΦΙΣ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ — Ο Τσάρος και η Τσαρίνη.

Ο ΡΟΙΔΗΣ, Ο ΜΑΪΦΑΡΤ
ΚΑΙ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

(Ἄπαντησις εἰς τὸ ἅρθρον τοῦ χ. Ροΐδου περὶ τῶν γραφεοντων Ἑλληνιδών).

Ο κ. Έμμ. Ροΐδης, διστις ἔχρημά τις προκατέχεις τον κ. Μάιοφρατ εἰς την λατρείαν τῆς Ζών Δαρρέας — καὶ εἶναι αὐτὸς τὸ μόνον Ηὕτω επὶ τοῦ ὑποιου ἐψυχολόγησεν, ἀποκειμένας τὸν πλεύστου τῶν κακλεπτηγενῶν γνωσθεων μὲν τὸν ὅποιον θρησκευνεῖς τοὺς ὄλιγοφρεῖς ἀναγνώστας τῶν ἐργμερίδων μας — μιμεῖται τῷφρα τὸ «Κύριο Ροντόλφο» εἰς τὸ ζεπούληγχα τοῦ φιλοεργικοῦ του μαχαγιάζου.

Τὸ φιλολογικὸν αὐτὸν μαγγῆ τοῦ κ.
Πειδίου, δῶρος καὶ τὸ τεῦ Μαιραρέ, ἐθεω-
ρεῖτο ἀλλοτε, κατὰ τοὺς εὐτυχισμένους
κατιόντος τῆς ἀπειρίας γεμάτον ἀπὸ λαμπρά
καὶ πρωτότυπα ἔδη. Ἀλλ᾽ ὁ σαληρὸς
γρόνος κατόπιν ἀπεκάλυψεν ὅτι ὅλον αὐ-
τὸν τὸν πλεύτον τῆς πακτοτίλλαις ἐπρομη-
θέντο οὐχίσματα ἀπὸ τὰ πλέον πρόστυχα
φιλολογικά μπαζάρ τῆς Γαλλίας, τῆς
Γερμανίας καὶ τῆς Ἰταλίας. Καὶ ἀρχῇ
ἔξπεσαν τοσον οἰκτρά τὰ φόντα του, ἀντὶ^τ
νὰ ἔξαρφανήσῃ ὁ, τι τεῦ ἀπέμενε καὶ ν' ἀρ-
κεσθῇ εἰς ὅ, τι ἀπέκτησεν ἀπὸ τὴν καλὴν
πόστιν καὶ συγκατάβασιν τοῦ κοινοῦ, ἔκ-
κλονούσει νὰ ἐκβέτῃ εἰς τὰ βιτρίνας τῶν
ἐφημεριῶν τὰ ἐλεισινά ἀπομεινάρια τῆς
πνευματικῆς του ἀπειθήσης, ἐσκωριασμένα,
ἔθωριασμένα, παρπάλια κατὰ τὸ γοῦ-
στον, με τὴν ἔλπιδα νὰ κινήσῃ τὸν θυ-
μαρισμὸν τῶν ἀπλεισῶν, ἀπαράλλακτα
ὅπως ὁ ἄγνωθὸς Ροδόλφος περιμένει ἀκόμη
κέρδη ἀπὸ τὴν ἀπειροκαλίζεν τῶν ἐπαρ-
χιοτῶν, δῖσι τυχὴ νὰ περάσουν ἀπὸ τὸ
εἰς τὴν γωνιαν τῆς ὁδοῦ Πετράκη ἔπειρομέ-
νον κατάστροφα του καὶ ἐκνούσουν απὸ
τὴν ψεύτικην λάμψιν τῶν ὀλιγών ἀνθεσ-
χειών καὶ πλαισίων καὶ κηρυπτήων ὅπου
τού ἀπέμειναν.

Τώρα τελευταία έρριψθηκε τὸν γυναικῶν, ἵσως ἐπί πείσματος διότι δὲν τοι φίχνονται αὐτοῖς αἱ γυναικεῖς. Καὶ δὲν εὑρίσκει κακά ὅσα γράφουν αἱ ὀλίγαι λόγιαι Ἑλλήνιδες, σσαι ἔχουν τὸν ἡρωτισμὸν νὰ προσφέρουν τὴν ἀδράνην συμβολῆν των εἰς τὴν πενιχράν μας φιλολογικὴν κίνησιν. Καὶ τοῦ ἐπειραχθεῖ τὰ νεῦρα ιδίως δύο ἢ τρεῖς εὐλ̄η πιθεῖς νεάνιδες, χάντου δύστις εἴμαιζεν ἀλλοτε τὸν «Παλὴ-ἡγενθύβωπον» καὶ ἔγγραφεν ἐπανιεκάς κρίσεις περὶ τῶν ἔργων ἀποθηκώντας πειτητοῦ, κρίσεις ἐπιθετικές εἰς αὐτὸν τὸν τάσσου εὐαίσθητον καὶ εύσυνειδοτον κριτικὸν ἀπὸ ἐν πρασδάτως ἀπορριφανισθὲν πολιτικὸν σαλόνι. Καὶ ως πρὸς αὐτὸν μὲν δὲν ἔναιμαγγυνόμεθικ ἀμέσως. Ὡς ποθέτομεν ὅτι καὶ ἀνευ τῆς συνδρομῆς μας αἱ τρυφεραὶ κχεῖς τῶν εὐγενῶν συνεργατιῶν μας ἔχουν ἀρκετὴν δύναμιν φτιεῖ να ζετινάζουν τὸν κ. Ρειθρό καὶ νὰ τοῦ δείξουν ὅτι δὲν περνήσ πλέον ἡ μπογούτου. (Ἡ δεσπινὴ Ζωργάρχου μάλιστας ὡς πρὸς τοῦτο εἶναι εἰς τὸ στιχεῖον της). Θέλουμεν δύναμις νὰ ἔκκαθασάμεως ἔνα ἄλλον

λογαριασμόν, τὸν ἀποῖσν ἔχοντεν δὲ πίστην

Ο ν. Ρωϊδης μεμρύμενος του περισσότερον μας διότι ἐρίκλεζένησε τὰ ἔργα τῶν τιμητοσασῶν αὐτὸν διὰ τῆς συνεργασίας των Ἑλληνιδῶν, ἐννήθιη μετά περιφρονήσεων τῶν ἐν τῷ Δελτίῳ «συνταγώνων κατόπιν τοῦ βρχῆ» καὶ τοῦ σπασίματος τῶν γιανέων καὶ τῶν εὑρωτικῶν ἀνακοδότων περὶ Ρωμαϊκοῦ καὶ Ἐρρικοῦ Δ.^ο. Καὶ καθόλου σου μὲν ἀρρεζεὶς τὰς συνταγής, ἵνα εἶναι δικαιοτελεγμένη ἡ δυσμένειά του, διάτοπον δὲν ἐδημοσιεύσαμεν καμμιαν ταιριάτη περιβραχῆς τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς ἢ τοι γενέσιον, μαλονότι πρός ίκανοτάτοις τούτῳ ἥμερα πρόθυμοι νὰ ὅμοιεσύσμοιν συνταγήν περὶ τοῦ πάνε κατατρίζονται τὰ πωλεῖται βιβλία διὰ τῆς σύλλογος; ζένων κειμένων.

Αλλὰ τὸ ἀνέκδοτα, τὸ ἀθηναῖον ἀνέκδοτον τοῦ Ρεφαῆλ καὶ τοῦ Εὔρικου Δ' διατά τὸ ἐγχρενεσται ὁ κ. Ρετόνης, ὁ Γύμνη Θεός; Ζημιεῖς ἢ κέρδος τοῦ ἐπρεζέντων εἰς τὸ στάδιον του τὰ ἀνέκδοτα, τὰ διπλῶς ἀχριστών κατατερψθεῖ; Δὲν ἀπει λεγεναι αὐτὸν τὰ παλαιώρων τὴν βάσιν τῆς ἐμπορικῆς του πραγματείας, ὑπο τὰ σαρκοσφραγιώμενά ἀποσθέγματα καὶ τα κατεσκληπτα λατινικά ῥητά, τὰ διπλῶς ἀκόμη σερβίρει ἔχαζεσταυμένα εἰς τὸ και νον; Εάν δὲν ἐγεννώντο εἰς τὸν κορυφαῖον Ρεφαῆλ καὶ οἱ Εὔρικος Δ', ἡ ἐαν δὲν ἐγρέφειν ἐξειλεγήσεις ὁ ιερὸν Αγυρτείων: καὶ ἀποσθέγματα ὡς Λάροσφουναῷ ἡ Πικαάλ, δὲν θέλει κεστεῖς ὁ κ. Ρετόνης εἰς τὸ μακρὸν κύρτῳ πνευματικὸν στάδιον

Τι νά μήποτε κακείς απέναντι τόσους άκρως τανόντου σκληρότητος! Τι άλλο παρεδόθη κ. Ροΐδης δὲν ειδώντει πλέον σύτε δύο σέ λέγει, σύτε δι' ίδης γράφει. Διότι δυστυχώντες πλακωνύμους μόνον αἱ χαρέζων πλακωνύμους και τὰ γεράματα μὲ θάλα τηνιάζονται πασσόμενα.

ΟΝΩΡΙΟΥ ΒΑΛΖΑΚ

ΤΟ ΕΡΥΘΡΟΥΝ ΠΑΝΔΟΧΕΙΟΝ

Ἐν ἑταῖροι 18..., εἰς τραπεζίτης τῷ Πλευριών, ἔχων εὐεργέτας ἐμπορικάς σχέσεις μὲ τὴν Γερμανίαν, ἔνθατες τὸν ἀριθμὸν ἐνός τοι φίλων, ἐνὸς τῶν ἀπό πολλού ἀγνώστων ἐξεινῶν φίλων, τεσσάρους εἰς ἐμπορικούς σύνδεσμούς ἀπεκταθῶν ἀπό τόπου εἰς τόπον διαφοράς τῆς ἀλληλογραφίας.

Ο φίλος αὐτού, διευθυντής διπλακερημάνιου ἐμπορίου σίκου τῆς Νυρεμβέργης, ἦταν ἀγαθὸς παχυσαρκός Γερμανός, μὲν μόρφῳ σιν καὶ μὲ καλλισθησίαν, ίδιως δὲ θιετών της τῆς πίπας. Εἶχεν ώραίον καὶ πλάκια νυρεμβέργιον πρόσωπον, μὲ μέτωπον τε τράγωνον, μὲ κεφαλὴν αριάς τινας φέρουσαν τρίχας ἔχνθες. Ὅτος ἐν συντόμῳ εἰ τύπος ἐντίμου καὶ χρητότερους Γερμανούς

Ο ζένος ἐγέλα ἀπλοῖκως, ἤκροσθο προσεκτικῶς καὶ ἐπινε γεννάτως, τιμῶν ἐπαξίως τὸν παραστεθειμένον καυπανίτην.

'Επικείνων Εργασίας

Ως ξηθωριώς τὰ πάντα ἐπικαίριως
τράττων, παρεκάθητο ἐν πάσῃ ἀνέστι εἰς
ην τράπεζην τοῦ τραχεῖται, ἔτρωγε μὲ
λὴν τὴν γερμανικήν του ὅρεξιν, καὶ ἐτί-
αξ ἐπικινετὴ εὐσυγειόσις τὴν μαγειρι-
κὴν τοῦ ξεναγοῦς του.

Πρὸς τιμὴν τοῦ ξένου του, ὁ εἰκόσιεποτὲ¹ εἶχε προσκαλέσει καὶ τινας τῶν σι-
ωπεστέρων του γωρίμων, κερατίλοις οὐχὶ²
μπόρους, πελλας ἔρασμίτες καὶ εὐεδε-
κυρίας, τῶν οποίων η ἐπίχρις λαλία καὶ
η προσφέντες τρόποι ήσαν ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς
τὸ ἑγκάρδιον ἥθος τοῦ Γερμανῶν. «Ηρκε-
ίη σοντι νὰ ἔθλεπε τις τὸν φυιδόν τους πορίκων
μπορικῶν δημιουργῶν, καὶ θ' ἐπίβαλλεν εὐδί-
άσεαν του ἀποστροφῆν πρὸς τὰ λαγιστικά
εἴδη, καὶ τὰς γρεωκοπίτες ...

— Ήρωτέν μας ἀποχριστήσῃ τὸ κύριος
Ερμάννος, ἐλπίζω δὲ οὐ μηδ ἀγνοθῆ
εἰκόνη εκμιαν ἀπὸ τὰς τρομακτικὰς
κειμένους γερμανικὰς ιστορίας.

Οι λόγοι οὗτοι ἔξεστοι μήθησαν κάτικα τὰ πιστόρπεις ὑπὸ νεάνιδος ώχρας καὶ ἔναυθης, τις βεβαίως θά ἐνετρύφα εἰς τὴν ἀνάστασιν φανταστικῶν μυθιστορημάτων. Ήτο γέ μονονήντης θυγάτερ τοῦ τραπεζίου, πλέοντα θελατικῶν καὶ τακτικῆς φρεγάτων τευ θεάτρου.

Ηδη εί συνδικιτιμόνες εύρισκοντο θεού-
ισμένους εἰς τὴν τερπνήν ἐκείνην ραθυμον
απάτασσιν, ὡς εἴναι τὸ παρακελεύθερον
εὐμάτος ἔξαρτου. Τὰ νῶτα στηρίζον
πι τῆς ἑδρας, τὴν πυγμὴν ἐπιφορᾶς κακουμ-
ίνων τραχὺ τὸ σκέπαν τῆς τραπέζης, εἰς
αστος τῶν συμπεπτῶν ἐπαύεις νοχέλων μὲ
τὸν ἐπίχρυσον λαβόν τούς μαχαιρίους του.
Οταν τὸ γένυμα φύσθε εἰς αὐτὸν τοῦ τάν-
τερίδος, οἱ μὲν παῖςσιν μὲ τὸν σπόρον
εγγλαδίου, ἄλλοι θύλισσιν μεταξὺ τῶν δι-
ατύλων ψυχίσιν ἀρτούν οἱ αἰσθητατικοὶ χα-
στεσσων ἅμφορα γράμματα μὲ τὰ λείψανα
καρπών, οἱ φιλάργυροι ταξινομεῦν
τοὺς πυρηνὰς ἔντος τοῦ πινακίου. Οἱ ὑπη-
ρέται εἰχον ἥδη ἐξαφανισθῆ. Τῶν ἐπιδορ-
πιῶν, ὡς ἔξ ἐφόδου καταναλωθέντων, τὰ
εἰψύνα μόνα ἀπέκειντο ἐπὶ τῆς τραπέ-
ζης. Τινὲς θεῶντο ἀπόψεις τῆς Εὐλετίας
συμμέτρων ἐπὶ τῶν φαιῶν τοιχών τοῦ
στιτατερίου ἀνηρτημένας. (Οὐδεὶς τῶν συμ-

Ούτω σι συμπότα εστάρφησαν ἀλληλεπιδόχια προς τὸν ἄγνοον Γερμανόν, κακομαγευμένης ὅτι διότι θά της μῆθεν τινα, ἔστα και ἀσήμαντον. Κατὰ τὴν απεριπόνη αὐτὴν νάρκην ἡτοις ἐπέρχεται μετὰ τὸ γεῦμα, ἡ φωνὴ μυθιστόρου τῆς πάντοτε θελκτικῶς εἰς τὰς αἱμοδιώσας αἰσθήσεις. Επιζητῶν καὶ ἐγὼ εἰκόνας, ἔθιμακον τὰ φίληματα ἔκεινα προσωπα, τα υπὸ ποδῶν κηριών φωτίζομενα και πορφυρωμέντα πάπο του καλού γεῦματος. Αἱ διάφοροι αὐτῶν ἐκφράσεις παρήγοντο ζωηρὰ χριστελέματα μέσην τῶν κηρεπηγίων, τῶν ἐκ πορσελάνης κανίστρων, τῶν καρπῶν και τῶν καυτόπλλων.

Ἡ φαντασία μου ἐδέσμευθή αἰώνης πό τῆς μορφῆς συμπότου καθημένου ἀειδεῖνος ἀπέναντί μου. Ἡτο ἀνήρ μετόπου

ΝΙΚ. Ι. ΛΑΣΚΑΡΗ & Μ. Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ

Ο ΓΑΜΠΡΟΣ ΜΑΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

παρασταθεῖσα τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς ἐρ Ἀθηναῖς σκηνῆς τοῦ «Ἀθηναίου» τὴν 17 Ιουρίου 1895.

Τῷ κ. ΕΥΣΤΑΘΙΩ ΓΑΥΜΕΝΟΠΟΥΛΩ, δικηγόρῳ.

ΠΡΟΣΩΠΑ	ΠΡΩΤΟΙ ΥΠΟΔΥΘΕΝΤΕΣ	ΠΡΟΣΩΠΑ	ΠΡΩΤΟΙ ΥΠΟΔΥΘΕΝΤΕΣ
Κυριάκος Κλωναρᾶς	Π. Λαζαρίδης	Κυρά-Λοξήν, προξενήτρα	Ε. Κοτοπούλη
Εύλαλια Κλωναρᾶ, σύζυγός του	Μ. Κωνσταντινούπολης	Εύφροσύνη Μακρίδην	Ε. Ρούσου
Μπέττη Κλωναρᾶ, θυγάτηρ των	Τερψ. Ράτνηγκ	Ρίτα Μακρίδην, θυγάτηρ της	Κ. Παπαϊωάννου
Λάυρη Βαρδουσικλῆς, ζεύγος	Π. Κωνσταντινόπουλος	Χρήστος Μακρίδης, γιος της	Κ. Παπαϊωάννου
τῆς Κλωναρᾶς		Φωκίων Βερδελέδηπούλος, μην-	
Άνοιξ Στίγκιξον, μητέρη τῆς	Δ. Κοτοπούλης	στὴρ τῆς Ρίτας	Κ. Βεντούρας
Μπέττη		Παντελῆς ύπηρέται τοῦ	Π. Σταματόπουλος
Μιχαλάκης Πρωτεονοτάριος,	Π. Ρούσος	Φλώρα Κλωναρᾶ	Κ. Βουσίου
συμβολαιογράφος			

Τρεῖς ἔτεροι ὑπηρέται, βωβὰ πρόσωπα. — Ή σκηνὴ σύγχρονος ἐν Ἀθήναις.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

[Η σκηνὴ ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ κ. Κλωναρᾶ. Μερικά αἴθουσα εὐτρεπούμενά μετὰ πολυτελεῖς έξι-τημάνες. Δεξιὰ τῆς θεατῶν, παρὰ τὸ πρῶτον παρασκήνιον, θύρα φέρουσα εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς κυρίας Κλωναρᾶς παρὰ τὸ δεύτερον παρασκήνιον. Λίθρα θύρα φέρουσα εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ κυρίου Κλωναρᾶς. Άριστερά, παρὰ τὸ πρῶτον παρασκήνιον, θύρα μετὰ παραπετασμάτων, φέρουσα εἰς τὰ δωμάτια τοῦ κυρίου Στίγκιξον, παρὰ αὐτῇ ίσέρα θύρα τῶν δωματίων τῆς Μπέττης. Έν τῷ μέσῳ μικρὰ στρογγύλη τράπεζα, ἵνες διάφορα κομφετεγμάτα, δεξιά καὶ αριστερά, εἰς θανάντην ἀπόστασιν ἀπ' ἀλλήλων, δύο ανάλιντρα ἐπιφύλη κ.τ.λ. Εἰς τὸ βάθος θύρα μετὰ παραπετασμάτων].

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΠΑΝΤΕΛΗΣ καὶ ΦΛΩΡΑ

(Κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς οὐδαίας, δὲ τε Παρτέλης καὶ ἡ Φλώρα φαντογόταν ἐκπλανεῖσθαι ἐπὶ τῷ δύο ἀραχνίτρων, ἐχόγοτε ἐστραμμένα τὸ δηματα πρὸς τὴν θύραν τοῦ Στίγκιξον). Έν τῷ δύο ἀραχνίτρων, ἐχόγοτε ἐστραμμένα τὸ δηματα πρὸς τὴν θύραν τοῦ Στίγκιξον).

ΠΑΝΤΕΛΗΣ (ταρώω τὰς χειρας καὶ χασμαμένος). Αλλαχχα ! ...

ΦΛΩΡΑ (ώδια). Αλλαχχα ! ...

(Μικρὰ σιγή).

ΠΑΝΤΕΛΗΣ (πάρτος ἐξηλικώμενος καὶ σιγα, ἡ τῇ γωνίῃ). Φλώρα ! ... (Η Φλώρα δὲρ ἀκούει ὁ Παντέλης δυνατώτερα). Φλώρα ! ... (Άκρην δυνατώτερα καὶ αἰρετιδίων). Φλώρα ! ...

ΦΛΩΡΑ (ἀκατατομένη καὶ φέρουσα τὸ δάκτυλον πρὸ τοῦ σ' ὅματος). Σύντ, καλέ ! ... Καμάται !

ΠΑΝΤΕΛΗΣ. Καὶ σὺν καμάται τὶ φταιω 'γώ ! ... Γι' ἔχουσε.

ΦΛΩΡΑ. Σιωπή ! ...

(Η Φλώρα ἐγέρεται καὶ βαίνει σιγὰ σιγάκαι ἀθορέθως πρὸς τὸν Παντέλην). Ο

μικρὸς αὐτὸς διάλογος πρέπει νὰ γίνεται μᾶλλον διὰ μιμικῆς καὶ μὲ δράστρων στόμα. Αἱ λέξεις πρέπει νὰ μαρτινώνται μᾶλλον η νὰ ἀκόντωνται, πρὸ πάντων δταν η δημια γίνεται εἰς ἀποστάσεως).

ΦΛΩΡΑ (Πλησιάσασα ηδη). Αἱ, τι εἶναι ;

ΠΑΝΤΕΛΗΣ. Δὲν ξέπνωσ;

ΦΛΩΡΑ (Περισκοπούσσα). Οχι, θαρρῶ.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ. Μά τι κατάστασις εἰναι σύτη νὰ καθέμαστε εἶδο νὰ φύλαξε εἶναι ζυθρωπό πότε θὰ βρέη, πότε θὰ φτερνισθῇ, πότε θα ...

ΦΛΩΡΑ (ἀπερχομένη διὰ τοῦ ὃς ἀγωτέρω τρόπου). Κάνε δουλειά σου, άφου σὲ πληρώνουν.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ /όντος καὶ ἀραχνίτρων τὴν περατήν). Καλά !

ΦΛΩΡΑ (καθημένη, θέλοντα ν' ἀπορθῆται αἰφ, ιδως ἐπειδή τὸ πάρορια. Αγανκεῖ τὴν περατήν καὶ ἀραχνίτρων τὰ μάτια καὶ τὸ στόμα). Επ ... π ... π ... π ... πε ! ... (Αποφράσσει τὸ στόμα τῆς διὰ μαρδίνην)

ΠΑΝΤΕΛΗΣ (οπεδών διθερε εἰς βοήθειαν καὶ βάλνων σημα σημα). Φτερνίσου, βρε χριστιανή μου, καὶ θὰ πάθης τίποτα! Μπά ! ...

ΦΛΩΡΑ (ἀπαλλαγῆται ηδη καὶ ἔχουσα κατακόκκινα τὰ μάτια). Ασ ! ...

ΠΑΝΤΕΛΗΣ (ποιῶν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ). Δέξα σοι ή Θεός ! ...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Οι αὐτοί καὶ ΚΥΡΑ - ΛΟΞΗ

Κ. ΛΟΞΗ (Εισιρχει τὰς διὰ τῆς θύρας τοῦ βάθους, φέρει φιόγκο καὶ τὸν Αθηναϊκὸν τρόπον καὶ σάλι). Καλῶς τὰ χαίρετε !

(Η Φλώρα ἐγέρεται ἀποτόμως καὶ τρέχει μετὰ τοῦ Παντέλη πρὸς τὴν Κ. Λοξή, τὴν λαμβάροντα ἔκαστος εἰς ἐκτέρας χειρὸς καὶ τὴν φέρουσα ἐσπεναμένας ἔμπροσθε καὶ εἰς τὸ μέσον τῆς σκηνῆς, πρὸ τοῦ ὄλοβολέως).

ΦΛΩΡΑ (φέρουσα τὸ δείκτην τῆς χειρὸς ἐπὶ τοῦ στριμάτος). Σούτ ! ...

ΠΑΝΤΕΛΗΣ (ώδια). Σούτ ! ...

Κ. ΛΟΞΗ (ἔκθαμψος). Μίγας είσαι Κύριε ! Μὰ τι πάθητε καλέ ;

ΦΛΩΡΑ. Τσιμουδιά !

ΠΑΝΤΕΛΗΣ. Μελιά !

ΦΛΩΡΑ. Λεξ !

ΠΑΝΤΕΛΗΣ. Σεσσε !

Κ. ΛΟΞΗ. Μπα ! σὲ καλό σας !

ΦΛΩΡΑ. Σιγαλά τερα, κριστιανή μου

ΠΑΝΤΕΛΗΣ. Θά τὸν ζυπνήσης.

Κ. ΛΟΞΗ. Μά ...

ΦΛΩΡΑ. Ποιό σιγά λοιπόν.

Κ. ΛΟΞΗ (σ' γαρή τη φωτή). Εχετε παχένα όδρωστο ;

ΠΑΝΤΕΛΗΣ (όδιοις) Οχι ! ... Μὰ σιγά σου λέω !

Κ. ΛΟΞΗ. Πέθανε κανένας ;

ΠΑΝΤΕΛΗΣ. Οχι.

Κ. ΛΟΞΗ. Αμ τότε ;

ΦΛΩΡΑ (μυστηριώδες πως). Κομάται !

Κ. ΛΟΞΗ. Πειός ;

ΠΑΝΤΕΛΗΣ. Ποιός, γέει ;

ΦΛΩΡΑ. Ποιός, είπες ;

ΠΑΝΤΕΛΗΣ. Ο Γαμπρός μας !

Κ. ΛΟΞΗ. Και γι' αυτό κάνετε σᾶν παλαβού !

ΦΛΩΡΑ. Καλέ, μίλα σιγά.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ. Και θὰ μας τὸν ζυπνήσεις !

Κ. ΛΟΞΗ. Χαράς το ! (κάθηται).

ΦΛΩΡΑ. (Καθ' έστητην). Νά την κά-

— 207 —

ΤΑ ΟΑΥΓΜΙΑ

λοκάθησε ! (Τῇ Κ. Λοξῆ). Καὶ πῶς μὲς
θυμήθηκες ἐστι πρωὶ πρωὶ, Κυρὰ Λοξῆ ;

Κ. ΛΟΞΗ. Τὴν κ. Εὐλαλίκ θέλω...
Μήπως κοιμάται κι' αὐτή ; (έργεται).

ΦΛΩΡΑ. Δὲν ξέρω... Μά σὺν θέλη;
καθότις καὶ περιμένε την... Χωρὶς νὰ
βγάλῃς δύως ταπεινεά !

ΠΑΝΤΕΛΗΣ. Λέξε !

ΦΛΩΡΑ. Νά, καὶ στὴν ςκων καθη-
σε... Πήγαινε συγά συγά...

(Ἡ κυρὰ Λοξῆ βαίνει πρὸς τὸ βάθος
ἀκροποδητεῖ δὲ, στρεφομένη τὰ ἵδη τὸν
Παγετεῖλην ἀποδεκτούστα αὐτῇ διὰ γυθυρι-
σμῶν καὶ χειρογομῶν τὸ ἔπειρον ἀκρο-
τῆς σκηνῆς, ρίπτει τὸ ἐρ τῷ μέσῳ τῆς αι-
θούσης μικρὸν τραπέζιον μετὰ πατάγον).

ΦΛΩΡΑ. Ω ! δυστυχία μας ! ... θὲ
τὸν ξύνηνε!

(Ο Στίγκιον ἀνέβεται βῆχωρ).

ΠΑΝΤΕΛΗΣ. Ω ! συμφέρει μας ! ...
τὸν ξύνηνε ! (βαίνει πρὸς τὴν Κ. Λοξῆ). Μά δὲν προσέχης καὶ λίγο, χριστι-
ανή μου ;

(Ο Παγετεῖλης σπεύδει καὶ ἀρεγέτει τὴν
τράπεζαν ἐφ' ἷς κατατίθεται τὰ τοποθε-
τῆσην τὰ διάφορα συντρίμματα τῶν κι-
ψοτεχνημάτων).

Κ. ΛΟΞΗ (έτερομος). Δὲν τὸ θελα
ἡ κακομοίρων... Σεις μ' ἐτρελάνετε πρωὶ,
πρωὶ.

ΦΛΩΡΑ (Τῇ κ. Λοξῆ). Καὶ τώρα ;

Κ. ΛΟΞΗ. Μά τι φταίω 'γω ... Μή-
πως τόθελα ; ... Γοτερχ είναι καὶ περ-
ιμένη η δύνα...

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ΕΥΛΑΛΙΔΑ

ΕΥΛΑΛΙΔΑ (σπεύδοντα εἰέρχεται τῶν
δωματίων τῆς). Μά τι θύρωσε, τί φασ-
τίσια είναι πάλιν αὐτή ; ...

(Ο Παγετεῖλης προσπαθῶν ἐν τῇ ταρα-
χῇ τον τὰ ἀποκριψή τὰ συντρίμματα
τῶν κιψοτεχνημάτων ἀγατρέπει ἐκ τέον
τὸ τραπέζιον).

ΠΑΝΤΕΛΗΣ (έτερομος). Δε... δε...
δὲν τέσσασα 'γω ... Τοῦ... τοῦ... τοῦ
λόγου της ἀπὸ καὶ. (Δεικνύει τὴν κ.
Λοξῆ).

ΦΛΩΡΑ (έπαγαλα μάρωνσα). Τοῦ λό-
γου της ἀπὸ καὶ.

ΕΥΛΑΛΙΔΑ. Σιγάτερα, ζώσ, καὶ θά
ξυνήσης τὸ παιδί.

ΦΛΩΡΑ (σιγανῆ τῇ φωνῇ). Τοῦ λό-
γου της ἀπὸ καὶ ἥρθε καὶ ...

Κ. ΛΟΞΗ (παρεμβαινοντα). Αχ !
Κυρία Εὐλαλίδη, νὰ μὲς συμπαθάτε ... Τὸ
πουλάκι μου θά ξύνησης, σι ;

ΕΥΛΑΛΙΔΑ. Α ! τοῦ λόγου σου εί-
σαι, κυρὰ Λοξῆ ; ... Σιγάτερα νὰ σὲ χα-
ρώ, σιγάτερα. (Τῇ Παγετεῖλη). Σὺ, μά-
ζεψε αὐτὰ καὶ φρόντισε νὰ ιόης πόσο κο-
στίζουν, γιὰ νὰ τὰ περάσω εἰς τὸν λογα-
ριασμὸν σου.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ. Μά, κυρία ...

ΕΥΛΑΛΙΔΑ. Σιωπή !

(Ο Παγετεῖλης συλλέγει τὰ συντρίμ-
ματα καὶ ἀπερχόμενος ἀπει ορθιλορ
βλέμμα πρὸς τὴν Κυρὰ Λοξῆ).

ΠΑΝΤΕΛΗΣ. Παληόγρη ! (Έξερ-
χεται διὰ τοῦ βάθους).

Κ. ΛΟΞΗ. Τὸ καῦμένο τὸ παιδί ...
ΕΥΛΑΛΙΔΑ. Αφού τον τὸν παληάν-
θρωπο !

Κ. ΛΟΞΗ. Δὲν λέω γι' αὐτόν ... λέω
γιὰ τὸν γυμπρόν σας. Τι πούχη ποῦ
κοιμάται... Σὲν ἀράνι, νὰ μὴ βρεκαθῇ !

ΕΥΛΑΛΙΔΑ. Καὶ τί νέα, κυρά Λοξῆ ;

Κ. ΛΟΞΗ. Ήρθε μαθής καθὼς μου
είπες ... ἐγὼ δὲν ηθελα νάρθι ... μ' ἄρου
μαθής τὸ ηθελες ἀλόγου σου ...

ΕΥΛΑΛΙΔΑ. Α ! Α ! καλὰ ἔκανες.
(Τῇ Φλώρᾳ). Σὺ, πάγκινε ξέω. (Προσ-
βλέποντα πρὸς τὰ δωμάτια τῶν Σειγκ-
ησού). Δὲν ξύπνησε.

(Η Φλώρα εἰέρχεται διὰ τοῦ βάθους).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΕΥΛΑΛΙΔΑ καὶ ΚΥΡΑ ΛΟΞΗ

ΕΥΛΑΛΙΔΑ. Α ! Κυρὰ Λοξῆ μου, έτεν
σι εῖσαι ἀπὸ προχθές νὰ σὲ εὐχαριστήσω.

Κ. ΛΟΞΗ. Μπα ! Μπα ! Καλὲ τί λό-
γος, παιδί μου, μὲ κάνεις καὶ ὑπέρο-
μου ... Έγὼ γιὰ τὸ σπητικό σας, θηλειά
δένω στὸ λαμπρό μου.

ΕΥΛΑΛΙΔΑ. Δὲν πίστευα ποτέ, κυρά
Λοξῆ μου, νὰ τὰ καταχέρης ... επήγι-
να νὰ τρελλάζω.

Κ. ΛΟΞΗ. Χριστός καὶ Παναγία !
Κουνήσου ἀπὸ τὸν τόπο σου, παιδί μου.
(Μετακνεῖ εἴλορφον τὴν Εὐλαλίδην). Δὲν
σου εἶχα πῆγε, σχόπη τὴν δουλειά επά-
νω μου καὶ θέλησα : ... "Ε ! δὲν σου
λέω, θηλα δουλειά κοιμάτι, γιατὶ του-
χχν πέσεις ἀπόκειται σύλλα τὰ κορίτσια τῆς
Ἄθηνας ...

ΕΥΛΑΛΙΔΑ. Οιαχ τὰ κορίτσια αῖ ! Τι
λέει καλέ !

Κ. ΛΟΞΗ. Οιαχ τὰ κορίτσια .. Καὶ
πάλι λίγα είτα ... Επρεπε νὰ ιόης δύρα
πῆγχα στὸ ξενοδοχεῖο του, τὰ γράμματα
καὶ τὰ ρωσάκια, μνήσθητι μου Κύριε,
(ποιεῖ τὸ σημεῖον τῶν Σταυροῦ) που τοῦ
στείλανε μὲ φωτεγραφίες μέσω μέ...
μέ ... μέ ...

ΕΥΛΑΛΙΔΑ (ώσει δισπλίστως). Φωτο-
γραφίεις ! Αλήθεια !

Κ. ΛΟΞΗ. Στὸ συγχώρειο τοῦ μακα-
ρίτη. (Σταυροχοτεῖται). "Αμ ! δὲν ἔγι-
να μέσα στὸ σωρὸ καὶ τὴν κάρη τῆς
Μακρύδαινης μ' ξεκίνω τὸ μύτο ;

ΕΥΛΑΛΙΔΑ. Καλὲ τί λέει !

Κ. ΛΟΞΗ. Μά έννοια σου κι' άμα
καταπιάστηκα 'γω... μὲ ζέρεις δὲ λόγου
σου, δέκα επτά χρόνια τώρα ποῦ πέθανε
δ μακαρίτης, ζλλη δουλειά δέν καὶ ω...
Τὴν προξενήτρα καὶ τὴν μαμή... πρώτα
θε τοὺς παντρέψει κ' θετερα πάσασ τὸ
παιδί... Επειτα δὲ γιὰ τὸ σπητικό σας
... δηγι πώς νὰ στὸ πῶ... μά... τετοί
σπητικό... καὶ στὴ φωτιά νὰ πέσω.

ΕΥΛΑΛΙΔΑ. Εὐχαριστώ, κυρά Λοξῆ,
εὐχαριστώ.

Κ. ΛΟΞΗ. Μ' εἶχε πάρει, που λέει,
ἀπὸ πίσω καὶ ή Μακρύδαινη γιὰ νὰ τὰ
φτειάσω μὲ τὴν κάρη της.

ΕΥΛΑΛΙΔΑ. Οσρ !

Κ. ΛΟΞΗ. Ασχημη δέν σου λεω... Μά

μὲ ζέρεις δὲ έμένα... δέκα επτά χρόνια τώρα
έγω καὶ κουτάρ φράδα παντρεύω, δηλι τὴν
κάρη της ή Μακρύδαινης. Μά... μπροστά
στὴν Μπέττη, χώρια ή οιλικ μας...

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Αἱ ἀνωτέρω καὶ ΜΠΕΤΤΗ

ΜΠΕΤΤΥ. (κραιούσα ἀνθρο). Μημᾶ...

Κ. ΛΟΞΗ. Α νὰ τὸ χρυσό μου. (Τῇ
Μπέττη). Τι λουλούδια είναι αὐτά;

ΕΥΛΑΛΙΔΑ. Γιὰ πιεύ ταχείς αὐτά τὰ
ζυθοῦ;

ΜΠΕΤΤΥ. Είναι γιὰ τὸν Άνρι, μημᾶ
... Δὲν ξύπνησε;

ΕΥΛΑΛΙΔΑ. "Οχι; σκόμη. (Τῇ κυρῆ-
Λοξῆ). Εἰδές το, νὰ τὸ χαρῶ, τι δώρια
που είναι;

Κ. ΛΟΞΗ. Μάτι νὰ μὴν τὴν πιάσῃ !
ΕΥΛΑΛΙΔΑ. Κάτι ματία !

Κ. ΛΟΞΗ. Ναι διμορφά (καθ' έαντην).
Σὲν λίγος ἀλλαζθωρ μου φαίνεται.

ΕΥΛΑΛΙΔΑ. "Αμ! τὸ κορί της Χυτόλ

Κ. ΛΟΞΗ. Δαμπιάδα, κυρά Εὐλαλίδη,
μου, λαμπάδα ! (σίδια). Μὲ τὴ διαφορά
που είναι λαμπάδα κιτρινη !

ΜΠΕΤΤΥ (κατασκευάζοντα ἀρθοδε-
μηρη). Αχ ! τι έμμερφρο ποῦ μαρίζουν !

ΕΥΛΑΛΙΔΑ (δοπαλεμένη τὴν κόρην
της). Τὸ χρυσό μου, τι ξένυπνο που είναι !

Κ. ΛΟΞΗ. "Αμ τίνος θά μαίστη...
Ο κόσμος οἵσεις ξέρει νὰ κάνῃ μὲ τὴν ξύ-
πναστὰ παιδάρια τους !

ΕΥΛΑΛΙΔΑ (μετριοφρόως ἀλλὰ κατὰ
βάθος ἀποδεχόμενη τὴν τράπη τῶν κό-
μορων καὶ της Κυρά - Λοξῆς). "Ας εἰν-
καὶ λαμπάδα καὶ λαμπάδα κιτρινη !

Κ. ΛΟΞΗ. Πάει νὰ σκάση ἀπὸ τὴ
ζύλεια του... Καλέ τέτοιος γυμπρός !
Δανυμαρέζος που λέει ζλλος !

ΕΥΛΑΛΙΔΑ. Απὸ τὴν πατρίδα του
Βεστιλή πας !

Κ. ΛΟΞΗ. Καὶ ἀπὸ σώι... Πλούσιος.

ΕΥΛΑΛΙΔΑ. Αλήθεια, Κυρά - Λοξῆ,
ώς πόσα λίς νάγχη ;

Κ. ΛΟΞΗ. Μά... καθὼς μου είπεν δὲ
τοὺς καὶ δεύτερος του... θέρη ώς δέκα
τέσσερα εκατομμύρια καὶ κτήματα στὴν
Δρυΐδα σπειρα.

ΕΥΛΑΛΙΔΑ. Τι τύχη ! Τι τύχη, που
τὴν είχε ή Μπέττη πας... "Αν πετύχη
μάλιστα καὶ τὸ σχέδιο τοῦ Κυριότου... καὶ
πιστεύω νὰ πετύχη τότε ποιεῖς τὴν χάρι
μας !

Κ. ΛΟΞΗ (περιέργως). Σχέδιο ! ...
σὰν τί, σὰν τί, κυρία Εὐλαλίδη ;

ΕΥΛΑΛΙΔΑ. "Ας είναι, θά τὸ μαθής ἀρ-
γότερα ... Μά πές μου ἀλήθεια στὴν ζωή
ου πώς τὰ κατάφερες, Κυρά - Λοξῆ.

Κ. ΛΟΞΗ. Μήν τὰ ρωτάς ... θέρωσα-
φαντάσιο οὖτις τοῦ ειχαν στείλαι εξηντα
δύο προξενειαῖς !

ΕΥΛΑΛΙΔΑ (θαυμάζοντα). Εξηντα
δύο !

Κ. ΛΟΞΗ. "Αμέ ! Μά τι τὰ θέλεις
σημασίας, τὸν τοῦ μίλησα έγω γιὰ τὴν Μπέτ-
τη ... θετερα δὲ δὲν πέρνει καὶ λίγη 800
χιλιόδες ! (Άκολουθεῖ)